



תת"ע 4589/06/16 - מדינת ישראל נגד רפאל פלח - בעצמו

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 4589-06-16 מדינת ישראל נ' רפאל פלח

בפני כב' השופט אהרן האוזרמן
המאשימה מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד פקד מיכל בן דוד, את"ן ת"א
נגד

הנאשם רפאל פלח - בעצמו

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה ביום 10.12.15 הודעת תשלום קנס בגין עבירה של נהיגה ברכב בדרך המחולקת על ידי שטח הפרדה המסומן על פני הכביש, תוך מעבר על שטח הפרדה, בניגוד לתקנה 36(ב) לתקנות התעבורה. הנאשם כפר באישום המיוחס לו וביום 20.09.16 נשמעו בפני הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה העידה עדת התביעה השוטרת נועה בן משה, שערכה כנגד הנאשם דו"ח הודעה על תשלום קנס (הוגש וסומן ת/1), וכן ערכה ביום הדיון בביהמ"ש, סקיצה (הוגשה וסומנה ת/2).

ואלו העובדות הרלוונטיות לביצוע העבירה על פי גרסת המאשימה:

ביום 10.12.15 בסמוך לשעה 09:20 נהג הנאשם בקטנוע, בתל אביב, ברחוב מנחם בגין מדרום לצפון והתקרב סמוך לבית מס' 49.

בכיוון נסיעת הנאשם, כביש דו סטרי המחולק במרכזו בשטח הפרדה המסומן על פני הכביש. עוד בכיוון נסיעת הנאשם ולפניו, מעבר חצייה המסומן לרחוב הכביש.

לגרסת השוטרת, בהגיע הנאשם סמוך לבית מס' 49 כאמור, פנה שמאלה והחל בפניית פרסה ממזרח למערב, תוך מעבר עם הקטנוע בנסיעה רצופה על גבי שטח ההפרדה המסומן, הנאשם נעצר על ידה במקום עמידתה בנתיב הנגדי בסמוך.

לגרסת השוטרת עמדה באופן "סטטי" בנתיב הנגדי (סמוך לבית מעריב) כשפניה מופנות לכיוון נסיעת הנאשם כמתואר. ממקום עמידתה הבחינה היטב בשטח ההפרדה המדובר ובנתיב נסיעת הנאשם. בכך טוענת המאשימה כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום.

תגובת הנאשם כפי שנרשמה על ידי השוטרת, לקבלת הדו"ח במקום הייתה: "כי אני רוצה לחצות מפה לדואר".



הנאשם מכחיש כי עבר עם הקטנוע על גבי שטח ההפרדה בנסיעה באופן המתואר ע"י השוטר. לשיטתו חצה את שטח ההפרדה כשהוא מוליך את האופנוע בדחיפת הכידון בלבד, כשהוא פוסע לצד האופנוע והמנוע כבוי. לדבריו עלה על המדרכה בצומת עם רחוב יצחק שדה, ירד מהאופנוע, כיבה את המנוע והחל לדחוף אותו לעבר מעבר החצייה, אז חצה על גבי מעבר החצייה עד שהגיע לשטח ההפרדה אותו חצה גם כן תוך כדי דחיפת האופנוע.

בישיבת המענה לכתב האישום, ביום 22.06.16 כפר הנאשם ואמר בבית המשפט: **"אני לא מודה. אני הולכתי את האופנוע שהוא כבוי על מעבר החצייה באור ירוק"**.

במסגרת פרשת ההגנה העיד בחקירה ראשית:

" הגעתי מכיוון יצחק שדה, עליתי על המדרכה, לפני הצומת של מנחם בגין, והמשכתי עד למעבר החצייה כשהקטנוע מכובה ואני מוליך את הקטנוע לא יושב עליו. המתנתי לאור ירוק וחציתי את הצומת. השוטר לא יכלה לראות כלום כי היא היתה עם הגב. איך שהתחלתי לחצות את מעבר החצייה עמדה שוטר אחרת, על שטח הפרדה שבין שני מעברי החצייה, עצרה אותי, שאלה אותי למה אני חוצה, אמרתי לה שאני צריך להגיע לדואר ברח' קרליבך. ואז היא אמרה לי שאקבל דו"ח והעבירה לשוטרת שרשמה את הדו"ח. ראיתי מה שרשמה השוטרת בדו"ח, כל מה שרשום שם ממש לא מקיים את מה שבוצע אז לא חתמתי על הדו"ח."

העיד בפני הנאשם ופרס את גרסתו. העידה עד התביעה, והוגשו המסמכים שערכה. השוטרת נחקרה בחקירה נגדית ע"י הנאשם.

לאחר שבחנתי את גרסאות הצדדים, את הראיות שהוגשו מטעמם, ושמעתי את עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט הפלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עדת התביעה תיעדה באופן מפורט את נסיבות העבירה, כפי שעולה מהדו"ח (ת/1) ואף מהסקיצה שערכה ביום הדיון (ת/2), תוך התייחסות לכל רכיבי העבירה, כולל מיקום שטח ההפרדה, מסלול נסיעת הנאשם, מקום עמידתה, קיום קשר עין עם הנאשם, מקום עצירתו, ומכלול העובדות הרלוונטיות לאישום.

2. עדותה של עדת התביעה בביהמ"ש הייתה עניינית, בהירה, ועקבית, ואף לא נסתרה בחקירה נגדית של הנאשם. למעשה הנאשם כלל לא ניסה לעמת את העדה עם גרסתו העיקרית, לפיה "הולך" את הקטנוע באמצעות דחיפת הכידון כאשר המנוע כבוי.

3. אני מוצא כי גם אם נקבל את גרסת הנאשם במלואה, עבר הנאשם את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום. על פי החוק וההלכה הפסוקה, דחיפת הקטנוע בכוח הגוף, גם כאשר המנוע כבוי מהווה פעולה של "נהיגה" לצורך תקנות התעבורה, ובפרט לעניין הוראות החלק השני לתקנות שעניינן: **"הדרך והתנועה בה"** הכולל את הוראת



תקנה 36(ב), על פיה מיוחסת העבירה לנאשם.

4. תקנה 164 לתקנות התעבורה קובעת מפורשות:

"לעניין חלק זה, מי שמסיע רכב בכוח גופן דינו כדין נוהג ברכב".

ברע"פ **5166/14** יבגני קרופצקי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו) (05.05.15), קבע בית המשפט העליון להלכה את המבחן העובדתי על פיו נבחנת השאלה האם מתקיימת "נהיגה" בכלי רכב, והוא על פי **"מבחן השליטה האפקטיבית על אמצעי הפעולה של הרכב"**.

בפסק הדין לא נקבעו מסמרות לגבי כל מקרה אפשרי. פסק הדין קובע כי מדובר בשאלה עובדתית, אשר תוכרע בכל מקרה ומקרה על פי נסיבותיו.

ראוי לציין כי באותו מקרה הורשע אדם שנרדם ברכב מונע בהיותו שיכור, בנהיגה בשכרות למרות שהרכב לא זז ממקומו. נקבע שם כי: **"מבחן השליטה האפקטיבית על אמצעי הפעולה של הרכב מאפשר לקבוע, בנסיבות המתאימות, כי בוצעה עבירה של נהיגה בשכרות - גם במצב שבו הרכב לא היה בתנועה"**.

ועוד נקבע כי: **"לעניין זה נראה כי אין בכוונותיו הסובייקטיביות של הנאשם כדי לשנות בהכרח את התוצאה בשאלת אחריותו לעבירה"**.

בביטוי "שליטה אפקטיבית" גלומה יכולתו של אדם לשלוט במנגנוני התפעול, הבקרה והשליטה ברכב. לענייננו, אני קובע כממצע עובדתי כי "הולכת" אופנוע על המדרכה בכוח הגוף, באמצעות דחיפת הכידון בלבד, הינה מצב בו אכן השליטה האפקטיבית באופנוע נמצאת בידי המוליך, גם אם נקבל את גרסתו של הנאשם כי מנוע האופנוע היה אותה עת כבוי. בכך אני קובע כי הנאשם "נהג" באופנוע. מאחר ואין מחלוקת כי עבר על שטח ההפרדה (ואף קודם לכן במדרכה ועל מעבר החצייה) הרי שהנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

5. ברע"פ **5514/15** יואל כהן נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו) (24.07.15) הורשע נהג בעבירה של נהיגה בשכרות לאחר שנתפס כשהוא מבצע החלפת גלגל ברכב עקב פנצ'ר בצמיג, בהיות הרכב לא מונע כלל. גם כאן הוחל מבחן השליטה האפקטיבית יחד עם הסיכון התעבורתי שקיים בפעולה כמתואר.

בתיק ת"ד (פ"ת) **1095/02** מדינת ישראל נ' ענבר אליהו (פורסם בנבו) (09.12.02) הרשיע ביהמ"ש לתעבורה נהג, באחריות לתאונת דרכים בנסיבות של דחיפת הרכב בהיותו מחוץ לרכב והרכב כבוי זאת על בסיס הגדרת "נהיגה" לפי תקנה 164 לתקנות התעבורה הנ"ל.

בתיק פ"ל (רמלה) **586/06** מדינת ישראל נ' קולנוגרוב מיכאל (פורסם בנבו) (24.05.07) הורשע נהג בעבירה של



נהיגה בקלות ראש עת דחף אופנוע בכוח הרגליים, כשמנועו כבוי ביושבו עליו כשנוסעת יושבת לפניו. גם כאן בסיס ההרשעה היה בהגדרת הנהיגה לפי תקנה 164 לתקנות התעבורה.

6. ועוד, תימוכין לגרסת המאשימה מצאתי גם בעדותו של הנאשם עצמו. בסיכומיו מודה הנאשם בהולכת הקטנוע על המדרכה מהצומת עם רחוב יצחק שדה ועד מעבר החצייה (לדבריו 3-4 מטרים) כאשר לשיטתו של הנאשם: **"מותר עד 6 מ' להוליך את האופנוע, לצורך חצייה או מעבר במעבר חצייה, למיטב ידיעתי".**

הנאשם הוזהר לבקשת התובעת בטרם עדותו בהוראות סעיף 184 לחסד"פ, ואכן במידה רבה אני מוצא כי הנאשם עבר עבירה נוספת של נסיעה על המדרכה, אשר לא יוחסה לו בכתב האישום.

למען הסר ספק להבא אצל הנאשם יובהר, כי אסורה נסיעת אופנוע על המדרכה. המדרכה מיועדת להולכי הרגל. מותר לחצות מדרכה בהולכת האופנוע רק כדי להגיע למקום בו ישנה חנייה מוסדרת כחוק לאופנועים (כגון חנייה מסומנת על המדרכה או חניון) ואף זאת בלבד שחציית המדרכה תעשה בדרך הקצרה ביותר האפשרית ובזהירות.

באופן דומה אסורה לחלוטין הנסיעה לרוחב מעבר חצייה. מעבר החצייה מיועד לחציית הולכי רגל בלבד. היעלה על הדעת שרכב פרטי יחצה במעבר חצייה לרוחב הנהיגה?! באופן זה נאסר הדבר על כל כלי רכב מנועי, כולל אופנוע וקטנוע.

בנסיבות המקרה שלפני, לאחר שמיעת הצדדים, בחינת העדויות והגיון הפנימי, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה וכן לאחר שמצאתי כי גרסתו החלופית של הנאשם מעלה תוצאה זהה, אני מקבל את גרסת השוטרת כמהימנה ומרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

יוער, כי מטעמי הגינות ומאחר והנאשם לא קיבל יעוץ משפטי ולא יוצג בדיון ההוכחות על ידי עורך דין, אני נמנע מלהרשיע את הנאשם בעבירות נוספות שעלו במהלך שמיעת הראיות מתוך עדותו של הנאשם עצמו, כמפורט לעיל, למרות שהנאשם הוזהר כדין באפשרות זו בטרם הדיון.

לאור האמור אני קובע כי הנאשם עבר את העבירה ומרשיעו בעובדות כתב האישום שבנדון.

ניתנה היום, ה' חשוון תשע"ז, 06 נובמבר 2016, במעמד הצדדים.